

Světlem stvořená

Mezitím

Světlem stvořená, rosou vzkříšená,
jarem vzbuzená a s létem zasnoubená.
Dlaním laskavým své ruce nastavím
a já věřím, u mých dveří jednou kočár zastaví.

R: Můj dům jak zámek na pobřeží stojí
a vně smutný ticho jen prázdných dlaní mám.
Těžko pochopíš, že jen samoty se holky bojí.
Samotná usínám, samotná i spávám,
prázdný dům, samotná když vstávám.

Sluncem spálená, větrem zvalená,
v mlze ztracená, deštěm promáčená.
Rány bolavý, kočky toulavý,
přesto věřím, u mých dveří jednou kočár zastaví.

Až květy jabloní zas jaro provoní,
Přijde chvíle rytíř v bílém u mých dveří zazvoní.

R: